

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge.	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solf: 20 céntims	

PERIÒDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er—Teléfon 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

Panorama

(Continuació)

En 1917, es llençà la darrera carta a l'atzar en aquell horrorós concert de misèries. La jugada és perduda. Ve un interregne i a l'any següent una onada poderosa, gegantina, folla, incubada en els fons d'aquelles fosses de mort, en les testes fehicients, neuròtiques, deixatades, fartes de suplici, sang, fang, foc i mort, s'aixeca com alliberament i xafa cegament tot quant s'oposa al país. Després d'unes batalles apocalíptiques, s'obliga la signatura de l'Armistici en 11 de Novembre del 1918.

L'èter vibrà amb estremits d'alegria. S'havia acabat la terrorífica epopeïa estigma del Segle i sembla que la lliçó haurà estat saludable. L'epíleg fou el Tractat de Versalles.

Han passat els anys. Semblava que havien d'ésser sedants i no tenia que repetir-se. Per això es fundà l'Organisme de Ginebra. Malauradament, lluny dels bells propòsits, han estat de contínua engoixa i desconfiança i avui veiem que tots els papers i paperets escrits haguts i per haver, no són altra cosa que papers mullats.

Ara és un Estat que vulnera un pacte. Abans, era un altre que feia defecció. Demà seran tots que mancaran a la fe de les signatures estampades i més enllà bastarà el més fútil motiu per resoldre's la situació com millor s'entengui. Les conveniències de cadascú, són més respectables que el bé de tots.

Aquesta és la realitat. La consciència, el cor i el sentiment, parlen d'altra manera. Però, què signifiquen en l'alta política o davant d'una raó d'Estat? Innocència, res més. I la intel·ligència—bonic disfraz—aconsella altra cosa. La qüestió és el fí, sigui com sigui.

Parlen eloqüent aquells camps sembrats de creus. Aquelles regions devastades. Aquells vaixells que es podreixen en les fondaries del mar. La fam extesa al món. Però s'han oblidat en les Cancelleries o si es recorden, s'esborren del pensament. Serien sensibleries ridícules renyides amb l'ètica del temps.

I així veiem que tornen els preparatius bèl·lics, amb més audàcia que mai. Per quelcom han passat els anys. Per perfeccionar cada dia més els medis de destrucció. I l'ideal d'avui, no és altre que trobar la pedra filosofal que permeti destruir amb més crudeltat i més ràpidament, a nostre semblant.

Mitjans que haurien d'ésser d'unió i concòrdia, se'ls hi cerca segona utilitat. La ciència és un «mito». Es podria volar per l'estratosfera per escursar les distàncies, però a l'ensem per a poguer fer més mal amb millor seguretat. Treballarà el cervell per combatre el gèrmen fatídic que pot produir el desenllaç fatal, però que servirà també per a anihilar al contrari. Es cercaran camins en les entranyes de la terra que portin vida i civilització on encara no n'hi ha, però també que serveixi per a escamotejar l'intent a qui pugui interessar...

I mentrestant ens fem la il·lusió de viure. Ens en utilitzem com la cosa més natural. No pensem en les conseqüències i gastem nostra existència de la manera més banal.

Lluny d'unir-nos entre nosaltres en un sentiment comú i oposar una barrera infranquejable i inamovible a aquests afanys folls, tenim la complascència de perdre el temps en acarar-nos uns als altres i facilitar bon terreny perquè fructifiqui la llavor infernal. Prediquem tots cultura i ens plau donar mostres de què se'n posseeix. Sí, bona és, però maleïda sigui, pel que mereix.

Il·lustració, consciència, cor i sentiment. Això basta. És un somni? Somni sigui. Però que és també la raó.

FERRAN VIGIA

El plany de l'ocell

Per entre el brancam d'un ramut pi
un ocell refila amb melangia,
en canta amorós el seu destí;
ja ha vist el seu amor sofrir
dissortadament, cruenta agonia.

Ha vist uns éssers que sens pietat
de la perversitat fent-ne gala,
un parany l'hi han ben preparat;
ella confiada s'hi ha apropiat
i el parany ha esdevingut mortalla.

A n'ells sense cor ja no'ls commou
minvar vides als jolius cantaires;
un mesquí instint solament els mou;
ja de res fan cas, ni del condol
dels pobrets, també tenen companyes.

Quin mal us han fet els pobrissons
que'ls tracteu així, amb tanta duresa?
si endolceixen la vida amb cançons;
tant si són lliures com en presons
són sos cants de goig o de tristesa.

Fem reviure els sentiments mig morts
comencem sanejant la infantesa;
breguem perquè dels seus tendres cors,
brollin en avant res més que amors
pels ocells, joiells de puresa.

J. B.

Crit d'alerta

S'ha rebut en nostra Redacció un article d'un meu amic que l'encapçala amb el mateix títol amb què jo començo: CRIT D'ALERTA! Això vol dir: Atenció, volguts lectors! I els nostres volguts lectors són en majoria calongins i els altres interessats per les coses de Calonge. I al volguer pretendre fer fixar l'atenció en un escrit, s'ha de dir—millor dit—s'ha d'escriure alguna cosa i millor que sigui a base de concretar o senyalar un camí a quin fixar-hi aquesta atenció que es demana al lector.

En resum: que quan es vol escriure amb el motiu de CRIT D'ALERTA s'ha de prescindir de tot poetisme i

prosisme. Ço vol dir: «anar de dret al grà» i si no es coneix el «grà» val més deixar-ho córrer.

En articles d'aquesta mena s'ha de deixar estar tranquils el mar, els pins, la plana, les flors, la tramuntana i la bella encontrada, que tot això ja ho coneixen i saben apreciar nostres volguts lectors; s'ha de prescindir d'anomenar que marxen famílies de nostre poble i que l'indústria la tenim gastada.

Crit d'alerta! Perquè? Per impedir que marxi aquesta gent o per retocar els engranatges gastats de nostra indústria gastada? Crit d'alerta! Per quin fi? Per fer obrir ganexes als acapdalats fills de nostre poble, perquè vinguin a socórrer-nos? És possible creure encara en aquesta sensibilitat i tendresa de cor? Crit d'alerta! Per quin motiu? Per donar a entendre que Calonge davalla?

No! Fora aquest crit d'alerta! Tot-hom en fuig de la misèria i nosaltres la pregonaríem, si és que existís ací.

I com a solució i final d'aquest CRIT D'ALERTA, el meu amic diu: «obrir una fàbrica quan menys de 300 obrers seria un gran pas i no

seria el primer poble que troba un benefactor així.» Molt ben dit! Colossal! Res menys que una fàbrica amb 300 treballadors. Com aquell qui diu: «Noia, para taula que soparem» i lo més calent és a l'aiguera.

Demana una fàbrica amb 300 obrers! Com qui demana poca cosa. Jo crec que és més difícil això que un amic et deixi un duro, cosa que no és gaire fàcil d'obtenir-lo.

No està pas en el meu magí, ni e més petit intent de mofa a l'article del meu volgut amic, ben al contrari que ell m'ha mogut a pensar que de publicar-l'hi no hauria produït cap interès i a la fi he pensat que per no dir res, fent brometa, tot passa. I aquí va el meu enlloc del seu.

Prego que no s'ofengui l'amic i que el lector em disculpi, puix que per no dir res, jo també he mogut una llebre per no caçar-la.

Però vaja diem-ho tot: S'ha tirat un am sense «esqué». Qui en tingui que el porti i si hi ha diada, bona mar, força peix i l'«esqué» és bó, no es podrà pescar quelcom?

ARMAND JALEO

CINISME

Ell no tenia diners, ni pantalons, ni hostal segur, però en quant a vanitat i orgull no hi havia qui el guanyés.

Quan demanava diners a algú, aixecava el cap amb aire de protecció, després se'l mirava amb gest d'orgull tot dient amb accent terrible: Escolta, tu, dóna'm un duro.

No pagava mai als hostals i aquests es veien obligats a acomiadar-lo i es posava furiós.

Era un aristòcrata de la misèria que menjava mongetes a manca d'altra cosa i es posava l'americana arnada amb la mateixa parsimònia que si es posés levita.

Èrem molt amics.

—Què fas?—li vaig preguntar un dia.

—Res. M'he convençut de què el treball cansa i visc amb el que tinc.

Però com que no tenia res absolutament, allò no era viure. Més, amb tot i això sempre anava tot tibat i amb un aire de ministre.

Un dia va començar a relacionar-se amb un tipo jugador afortunat i des d'aquell dia la seva situació va millorar notablement. Gràcies a la generositat del seu amic, el nostre home va comprar-se trajo nou, sabates i tot el que li mancava per abillar-se, fins va adquirir un flama bastó.

Ja tothom sabia com anava la cosa. Cada nit, el nostre home, es presentava a la casa de joc esperant la sortida del seu amic.

—Bona nit, Jaume. Com t'ha anat?

—Psé...! Regular.

Es posaven a caminar carrer amunt i a l'arribada a casa En

PLANA INFANTIL

UN PARENTESC ENREVESSAT

Un diari ens entera que, al costat d'un cadàver d'un suïcidí, es va trobar la següent carta:

«M'he casat amb una vídua que tenia una «filla», amb la qual es va casar el meu pare que naturalment va ésser el «meu fill.»

Ell va tenir del seu matrimoni un fill que era per consegüent el «meu net» i el meu germà.

Jo, vaig tenir del meu casament una filla, que era al mateix temps germana del meu pare i, per consegüent, la «meva tia.»

La meva muller és la «meva àvia», perquè ella és la «mare del meu pare» i la muller del meu pare és la «meva filla» i la «meva mare» tot a la vegada. El meu pare és el meu fill i jo sóc el «pare de la germana del meu pare» i com el «pare del pare» és l'avi i jo sóc el pare del meu pare, és a dir que jo sóc el «meu propi avi» i, com que aquesta situació és insoportable, he decidit suïcidar-me.

JOANETA FAIG

2 · 4 · 35.—Calonge

Jaume—mai fallava—aquest es treia un duro de la butxaca i l'entregava a En Pepet.

Una nit, com de costum, aquest l'esperava. En sortir En Jaume ja li va notar certa contrarietat, però no en féu cas. Seguireu carrer amunt i a l'arribar al domicili del jugador, aquest s'acomiadà d'En Pepet amb un senzill: Bona nit.

—Com! va exclamar En Pepet tot escamàt. Així te'n vas... Però... i...el meu duro?

—Tot ho he perdut. Dissortadament no m'ha quedat res.

I En Pepet, furiós, contrariat i amb els punys closos d'ira cridà fora de sí:

—Mal amic! També t'has jugat el meu duro?

LL. G.

30 · 12 · 1934

El fantasma

Un camperol va presentar-se tot emocionat al rector de la parròquia, explicant-li que havia vist un fantasma i que encare estava tremolant de tan espantat.

—Quan vàreu veure vós aquest fantasma?—li preguntà el rector.

—La nit passada, al tornar a casa.

—I a on, doncs?

—Al llarg de l'Església, al clar de la lluna.

—Bé! I quina forma tenia, el tal fantasma?

—Oh, senyor rector, tenia la forma d'un ase molt gran.

—Que la pau sigui amb vós, amic; aquest fantasma és, sens dubte, la vostra mateixa ombra.

MARIA CASTELLÓ
15 anys

Les ulleres del camperol

(Del francès)

Un vell camperol va observar que els vells se servien d'ulleres per a llegir. Aprofità l'ocasió d'un viatge que ell va fer al poble veí per anar a casa d'un òptic.

—Té V. ulleres?—li va demanar.

—Ahl Si senyor—respón l'òptic.

—Molt bé! Vol fer el favor de donar-me'n unes per a llegir?

L'òptic buscà i li'n donà un parell.

El camperol se les posà, agafà un llibre i després d'haver provat, va dir:

—Jo no puc llegir amb això.

—Bé, senyor, proveu aquestes altres—(digué l'òptic.)

—Tampoc puc llegir amb aquestes.

—Proveu aquestes altres.

—Sempre la mateixa cosa. Jo no puc pas llegir.

L'òptic, agafà el llibre del camperol i vegé que el tenia del revés.

—Vegem, amic meu; sap vostè llegir?

—Uil Uil—diu el camperol—si jo sabés llegir, ja no hauria de menester les vostres ulleres!!!!

CATERINA BONA
14 anys

Resum meteorològic del primer trimestre del 1935

Gener—2	1'8 litres per m ²
» —14	0'8 » » »
» —19	2'3 » » »
» —20	19'8 » » »
» —21	9'7 » » »
» —29	0'4 » » »

Total 34'8 litres per m²

Febrer—26	10'8 litres per m ²
Març —11	20'0 » » »
» —12	185'0 » » »
» —17	19'5 » » »
» —23	40'0 » » »
» —24	0'8 » » »

Total 265'3 litres per m²

34'8 litres per m² caiguts pel Gener
10'8 » » » » » Febrer
265'3 » » » » » Març

310'9 litres per m² caiguts en el primer trimestre del 1935.

ESCOLA DE NOIS
DE CALONGE

Coses per fixar-s'hi

Les escombraries que deurien estar a baix la riera, solen ser al damunt la carretera. Tot un escampall de papers, pots i brutícies, encatfen un troç de carretera i, naturalment, no fa pas gaire bonic. No s'hi ha fixat, encara, ningú amb això?

Al darrera del castell hi ha, entremig d'un pedregoleig com per ensopegar-hi, un casalot petit, petit, amb un reixat de fusta vell trossetjat, decantat pels cops i el vent i que no és recomanable entrar-hi puix hi ha unes olors que infecten i la brutícia n'és senyora. No sabeu de què es parla?... De les comunes de l'Ajuntament, senyors!

QUARTETES SOLTES

CARNIVAL

(Comentaris del moment)

Ja n'hem deixat un altre enrera; un altre que sols queda per contar-ho. Qui no el recorda amb més o menys intensitat? Aquell tardorenc que ha volgut en aquests dies oblidar-se de les seves forces en descens, encara hi ha cargolat una d'aquelles airoses danses; el que amb astúcia s'ha sabut escabullir de la seva mitja taronja, ha aprofitat l'escapatòria per a fer de les seves; el que amb la seva enamorada ha renovat, una altra volta, aquelles dolces promeses poques vegades complertes; els nens joves encara, que entre tant brugit han desgranat entre sos llavis les primeres paraules d'amor... I els que inconscientment han vist giravoltar els carrers i cases, esperant que passés la seva? I la mainada que joiosa també ha brincat d'allò més?

Uns i altres no poden pas oblidar-ho i tots el recorden avui, deixant entreveure un somriure que, si en uns serà de satisfacció, de malícia en altres, d'il·luzió a uns tercers...

La vida és curta i trista i per sortejar-la millor, caldrien diversions, tal com ens presenta el Carnaval. Més ni aquest consol ens queda. Any darrera l'altre va aquest perdent el seu encís; el bullici esbojarrat, les gresques improvisades que tant entusiasme despertaven anys enrera, queden reduïts a certes bromes de finura estudiades i d'altres forçades per la beguda.

Tan gaia festa va a desaparèixer, culpa tot de la nostra serietat sempre en creixent. No cal fer-se il·lusions: Passarà un altre any; el cinquantenari tornarà a espolsar les cames; el casat tronera, altra volta farà de les seves; els enamorats tornaran a renovar més promeses. Tornaran a voltar els carrers i a brincar la mainada. Però serà batre'ns en retirada; cada vegada per-

derem un escaló. La causa? Que cada ú ho posi a la seva manera.

Tema del moment

—Hi ha permís?

—Endavant.

—Doncs aquí els presento donya Carioca.

No la coneix, he? És una senyora molt lletja, però més lletja encara que certa damisel·la que jo ja em sé, quan es lleva pel matí.

A tothom causa repugnància i tots anem alarmats de la seva presència. No l'heu endevinada? És la que ens dona aquell mareig, mal de cap i augments de temperatura en nostres persones.

Quan sabíem mig Barcelona caiguda baix la seva ombra... Bahl ens dèiem tranquil·lament, confiats en la salubritat que ens donen les nostres muntanyes i pinedes; no ens arribarà, nol

Però no hi ha bé que cent anys durí—diu l'adagi—i per confirmar-ho ja la tenim aquí a donar feina als metges i a encarir les medicines.

Que passa un pel carrer tot depressa. —Que hi ha? Què està malalta la teva dona?

—No. És la sogra que ha tingut que quedar-se al llit.

—Ahl la Carioca!

Escenes com l'anterior corren paelles; però així com el noi *enredón* a l'escola sempre ha de pagar les malifetes dels altres, la molt senyora nostra, que ens interessa, ha de carregar injustament el pes de les demés dolències.

En aquests dies de neu, no té cap particularitat el relliscar i girar-se un peu. Doncs el que amb un accident així ha tingut que guardar llit, ja tothom corre dient que ha agafat la grip.

Un es troba purgat de butxaques i va preocupat buscant solució al

conflicte... diran també que la grip, sinó que la passa corrent.

Un senyor surt a la porta després de llevar-se encara amb els ulls mig tancats i malhumorat i el primer bon dia és aquest: Fulano, que no es troba bé? El veig tot moix i ullerós. Vostè està engripat; cregui'm vagi al llit depressa.

Potser si, pensa el Fulano; i convençut i alarmat es fica al llit i a l'arribar el metge ja se sent esgarriances, dolor de costat, punxades a l'esquena i altres coses complicades.

—Veiam, veiam—diu el doctor: Tregui la llengua... Ah! A veure el pols... Oh! El termòmetre... Uhl!

—Eh?—diu el pacient mort d'esglai—és greu això doctor?

—No, per sort; amb la medicina que li faré, dins uns quants dies ja estarà bé del tot.

En efecte, l'endemà ja s'aixeca, ja ha menjat i tot va bé si res s'hi complica.

Encara sort que és benigne enguany la grip.

En la visita que el Sr. Barjau diputat per Catalunya féu dies enrera a la nostra Vil·la, ens portà la bona nova de l'aprovació per l'oficina tècnica del projecte pro construcció de les escoles municipals.

Amb l'aparició a la Gaceta de tal concessió, queda definitivament rolt un problema, que tant treball ha donat al nostre Ajuntament, problema perseguit per la fatalitat (?) des del començ fins a la data.

Van a esdevenir realitat les nostres il·lusions més promptament del que es creu.

Si fins les rates pinyades xisclen esporuguides pressentint la seva sort; si aquelles parets ennegrides ja veuen la seva total transformació.

Anem amb la seva desaparició a enaltir un grau més la moralitat del nostre poble: a l'ensems que desprenem de Calonge un vergonyós estigma, anem a ofrenar-li una joia la més preuada: El palau de la intel·ligència.

CLARIÓ

Extractes d'acords de l'Ajuntament

Sessió 7 Febrer del 1935

S'acordà: Aprovar l'acta de l'anterior. Restar assabentats de la correspondència. Aprovar les factures de Barnés, de 66'50 pessetes i 3'50 pessetes i de Ll. Mas, de 35'00 pessetes. Interessar de la Superioritat l'aprovació ràpida del projecte de les escoles a fi de donar treball. Exposar els comptes municipals del 1934 al públic per 15 dies. Aprovar l'Inventari municipal formalitzat en 31 de Desembre darrer. Aprovar els Ingressos i Pagaments del mes de Gener. Gestionar la protecció de la indústria surera. Fer entrega al President Local de Primera Ensenyança de la Caixa de material escolar existent a l'Ajuntament. Nomenar tallador per l'acte de classificació de minyons a Josep Caner Xifró.

Sessió 21 de Febrer del 1935

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior. Restar assabentats de la correspondència. Aprovar les factures de Barnés, de 40'30 i 13'00 pessetes de material d'oficina. Convocar als veïns a una reunió pública per donar-los-hi compte del projecte del contracte sobre llum. Restar assabentats de l'expedient tramès al Tribunal contencions administratiu sobre la pared de can Xifró. Interessar de la Quinta de Salut «La Aliança» els aclariments necessaris sobre les quotes a satisfer, a fi de què els empleats gaudeixin dels beneficis de la mateixa. Que la Comissió de Finances dictaminí sobre la manera de cobrir el càrrec de Recaptador Municipal. Arranjar la bàscula de l'escorxador municipal.

Sessió 7 de Març del 1935

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior. Restar assabentats de la correspondència. Aprovar el dictàmen de la Comissió de Foment sobre la construcció de la passera de Cabanyes en el sentit d'anunciar-se a subhasta, contribuint l'Ajuntament amb 1.200 pessetes i la resta a cobrir pels propietaris inte-

ressats. Aprovar la liquidació del Recaptador Municipal Sr. Robert. Obrir un concurs per a cobrir el càrrec de Recaptador Municipal, sota el plec de condicions que ha formalitzat la Comissió de Finances. Aprovar el dictàmen sobre la contracta d'enllumenat públic, en el sentit de fer un nou contracte amb Companyia Energia Elèctrica de Catalunya, sota les condicions que es troben detallades en el corresponent contracte. Aprovar els Ingressos i Pagaments del mes de Febrer. Canviar el segell oficial de manera que hi hagi en el mateix l'escut local.

Sessió 23 de Març del 1935

(Segona convocatòria)

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior. Restar assabentats de la correspondència. Aprovar les factures de 107'00 pessetes per impresos de la Casa Bayer; de 144'90 pessetes de Ll. Moner per 4 taulons melis per la passera-pas can «Buringas» i a l'Ajuntament de La Bisbal 521'70 pessetes per cupo carcelari 1934. Facultar a l'Alcalde per atorgar poders generals per plets a favor del Sr. Franquesa de Girona. Aprovar el contracte amb Na Josepa Pallí sobre l'arranjament de la qüestió existent de la pared de can «Xifró», mitjançant que la dita senyora entregará a l'Ajuntament 1.800 pessetes siguent feta la pared a compte d'aquesta Corporació. Treure a pública subhasta la reconstrucció de la pared de can «Xifró» per l'import total de 2.450 pessetes. Interessar del Sr. Sagraera l'arranjament del garatge dels autos. Interessar la reforma de les Cases Consistorials. Reformar la numeració dels ninxos i registre dels mateixos. Aprovar els extractes dels acords corresponents a 1934. Restar assabentats del canvi d'Horari en les Oficines Municipals a partir del primer d'Abril. Subvencionar amb 100 pessetes anyals per les despeses de viatge a Sant Antoni al Secretari de la Corporació. Concedir les 300 pessetes en Pressupost per la Festa del Llibre.

De temps preterits

La Torra del Mal Ús

Sols en queden en peu d'aquest edifici de temps remot, unes poques parets en un dissimulat fondal aprop de la Masia coneguda per el Màs Ribot d'aquest terme Municipal.

Dita Torra no és més que una de les tres que amb Torra Valentina i Castell Barri, servien de vigia contínua per els habitants de Calonge i llur rodalia.

Però en èpoques ja més properes i dintre els segles XV, XVI i XVII fou dit edifici habilitat per els privilegiats Propietaris locals amb pretensions al Dret de Remensa—i que no tinguent-te'l, l'usurpaven;—utilitzant-lo per a gaudir de l'ignominiós i criminal «Dret de cuixa.»

Veritat, que aquí, no tinguérem cap senyor Feudal autèntic dels anomenats—«de horca y cuchillo»—ja que les Cases dominants en aquest Empordà, foren solsament els Contes de Cruïlles i Peralada amb llurs descendències estant tots ells molt enfeïnats sempre, en altres quefers en especial bèl·lics en distints llocs de Catalunya.

Aixó fou la causa de què el que podríem dir-ne petits Feudals o siguin els més destacats Propietaris s'erigissin en usurpadors de les ventatges dels Grans Senyors i anessin abusant cínicament i en tots conceptes de costums i Lleis tan insanes com bestials d'aquells malhaurats temps.

I la Torra del Mal Ús anava siguent el lloc on havien de ser portades les jovincelles properes a contraure estat matrimonial si resultaven ser del gust del «Senyor de vides i hisendes» fins que un promès Calongí, el primer de sentir-se zelós de tots sos drets preferentment al vil dèspota, disposà obrar com complert cristià recordant-se del sabi adagi que diu: Lo que no vulguis per tú, no ho vulguis per ningú buscant l'ocasió oportuna que amb decisió ferma i bràs certer, mandà al vil Feudal a l'altre barri, perquè no fóra més usurpador d'honres.

Aixís anaren desapareixent els

RESSONS

Negre mantell de dol s'ha extès sobre els que formen el còs redactor d'aquest periòdic. El nostre company de Redacció, Isern, ha passat pel dolorós trànsit de perdre la seva mare el dia 30 del passat mes i després d'uns dies de crudel sofriment, als 52 anys de la seva existència.

Mare i esposa exemplar i senyora molt apreciada per tots els seus conveïns, deixa un buid irreparable entre familiars i demés.

La manifestació de dol que tingué lloc al seu enterrament, donà prova de les moltes simpaties que comp-tava.

tres últims «humans cementers màs-cles» i siguent dels tres, el més aprop a nostres dies, segons contenen les històries antigues, un aventajad *Fadrístern*, d'una de les Masies més importants encara, del paratge anomenat «Coma de Fons» que passà a millor vida com llurs antecessors, poques hores després d'haver fet circular ordres de presentació a una damisella de Masia de l'Encontrada dels Vilars i quin promès al saber la notícia se l'hi encengué la sang, perquè fóra en busca de la bèstia en forma d'home i posés fi per sempre en nostra Vil·la a tan odiós espectacle, fent-lo desaparèixer del món del viu.

I aquest fou l'últim miserable descendent d'uns sers privilegiats per Lleis d'oprobí i vergonya que per segles empararen i justificaren Governos formats d'entre les pitjors castes socials.

En el transcurs de la resta dels segles XVII, XVIII i XIX, sols fou utilitzada per guarida d'ocellots de rapinya i soplug en dies i hores de pluja, a caçadors i vianants que rondaven per aquells encontorns.

TIRS

E. P. D. la que fou honorable senyora Pilar Cama i en quant al nostre condol després d'ajuntar-lo al nostre company redactor, acompanyarà ben sincerament al del seu espòs i demés fills.

Les passades festes carnavalesques, han transcorregut normalment, si bé amb no tant bullici com anys passats.

Les sardanes tocades aquells dies al pati del Casino, es veieren força desanimades.

El ball de màscares del primer dia a la nit, fou més lluït del que era d'esperar. El de disfresses, al segon dia, també regular, el mateix que el tercer; en aquest últim, els cotxes i carros engalanats desfilant pels carrers, contribuïren a portar força animació, com també a atreure bon contingent de forasters veïns.

El quart dia de despedida, després d'un ball de tarda, a la vetlla la secció teatral ens obsequià amb dos divertits sainets meravellosament representats que deixaren satisfet a tothom.

Com no s'havia vist de molt temps, fou la nevada que caigué en aquestes rodalies, el dia 12 del prop passat mes. L'espessor de la neu, en termes generals en nostra vil·la, fou d'uns 15 centímetres. No produí grans danys a l'agricultura, degut a què aquella no arribà a glaçar se.

El dia 14 del passat mes i, escaient-se en els dies de la nevada, fou trobat quasi moribund en la

barraca on hi vivia, el bosquetà veí de Llagostera, Antoni Junqué, de 70 anys d'edat. Al portar-lo a aquesta vil·la per socorre'l, morí. E. P. D.

Per fi, després d' moltes entrevistes, s'ha arribat a un acord entre l'Ajuntament i Na Josepa Pallí, per tal d'alinear la pared nomenada de can Xifró. Ja era hora

El diumenge, dia 24, se celebrà en el Casino Obrer «La Fraternitat», un ball de doble pinyata. Aquest resultà molt concorregut.

En el passat mes de Març, morí el que fou mestre particular de nois, Simón Maruny Clara, als 67 anys d'edat. E. P. D. Adrecem a la família seva nostre condol.

Sabem que l'Ajuntament ha posat a concurs el projecte per les obres de construcció de l'entrada a Casa la Vil·la per la porta que dona a la Plaça de la República.

En el nou contracte de la llum elèctrica de l'Ajuntament amb l'Energia Elèctrica de Catalunya, figura com a millora l'instal·lació de 14 focos de gran potència a repartir entre els carrers cèntrics de la població.

Estat demogràfic de la població durant el mes de març

Naixements: Quimeta Castelló Oliver, filla de Martí Castelló i Oliver.

Matrimonis: Lluís Viñals Gispert amb na Maria Plaja Fàbregas.

Defuncions: Victorina Safont Salvador, de 76 anys; Isabel Cruañas Suñer, de 64; Antoni Junqué Coll, de 70; Carme Sabater Sagols, de 83; Simón Maruny Clara, de 67; Dionís Soler Via, de 73; Modesta Puig Salip, de 87; i Pilar Cama Viñas, de 52.

Hem tingut una visita

El senyor Clarió està tot pensatiu, no diu res, inicia un badall però amb la mà dissimuladament el tanca i se'l fica a la butxaca. El senyor Tirs explica un retall d'història de nostra vil·la i el senyor Ferran Vigia se'l contempla amb uns ulls oberts i de tant en tant hi riu tot fent un cigar darrera l'altre i, un servidor per passar l'estona, amb periòdics vells que ens sobren, faig ninotets i aeroplans. De sobte tots rebem un sust. És el «botones» que entra i, rompent la nostra monotonia, ens anuncia la visita del Cisco.

—El Cisco?—diem tots plegats?

—Si senyors, és el Cisco que demana si el poden rebre.

—Que passi, que passi.
Què passarà?—Què hi ha de nou?
—Què deu haver succeït? El «botones» entra acompanyant el Cisco.

—Bona nit senyors.

—Ola Cisco!— Què us porta aquí?

—Què tal? I la Pona?

—Oh! Senyors, és per aixó que vinc.

—Senteu-vos. Expliqueu.

En aquell moment, m'hauria agradat tenir un caliqueny per poder-lo obsequiar, però casualment ni per mí tenia tabac.

—Venia per dir-los hi que fent molts de dies que no veig a la Pona, pensava que li hagués passat quelcom de mal. Morta, no m'ho ensava

pas que ho fos, perquè encare que ella no m'ho hagués fet saber, me n'hauria enterat. I veus-aquí que aquest matí he anat a casa seva, aprofitant un rato de lliure, i l'he trobada tota embolicada, amb cara esgrogueïda i sabeu que m'ha dit que havia tingut?

—Què?

—La cara d'ocal

—No, home, la carioca, deu haver dit.

Aixó vol dir la grip.

—Ahl vatúa. M'ho hagués dit més clar! Bé doncs, jo venia per dir-los-hi que no trobin estrany vostès i els lectors que aquest mes no hi hagin les trapaeries de costum i aquells versets tan macus. Veritat que ja ho faran constar? No voldria que els lectors s'ofenguessin amb mí ni amb la Pona que la pobra també està amb ànsia.

—Així ho farem. Res més?

—No senyors, res més i moltes gràcies.

Una volta ha estat fora, tots nosaltres ens hem remenat un xic i aixís hem trobat la manera de poder acabar aquest nombre. Enterats nosaltres i enterats tothom de la manca de la secció que es destinava a en Cisco i la Pona. Fins al vinent que si Déu vol estaran tots bons.

ARMAND JALEO

PASSAT PER LA CENSURA

Es fa avinent a tots els que rebim el periòdic mensualment, que, de no retornar-lo, se'ls considerarà com a subscriptors. — LA REDACCIÓ.

Calongins: Subscriviu-vos a "La Veu de Calonge"

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastilles
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

FARMACIA

RELAT DE SALVADOR

Pi i Margall, núm. 14

CALONGE

H. Vilaseca de Casademont

Merceria i Novetats

P. República

CALONGE

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA

Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella, Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols, Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

J. BARCELO-F.^{ca} d'aglomerais-CALONGE

Excelente Revista para el hogar

Ha salido a luz el número de EL CONSULTOR DE LOS BORDADOS, revista para la mujer que publica la editorial Juan Ribas, de Barcelona, correspondiente al mes de Marzo, el cual a más de amena literatura, de interesantes lecciones de alta costura y de labores artísticas, contiene una serie de bellos modelos de prendas de adorno doméstico y de uso personal femenino, a los cuales puede aplicarse el bordado en sus diversas modalidades y que vienen a demostrar una vez más el probado buen gusto y el práctico acierto de la Dirección.

En este número de EL CONSULTOR DE LOS BORDADOS se recuerda que el día 10 del próximo mes de Abril, termina el plazo de admisión de los cupones remitidos por los suscriptores, para el CONCURSO-OBSEQUIO con que la casa editora les obsequia, en el cual será adjudicada como primer premio, una magnífica máquina de coser y bordar.

EL CONSULTOR DE LOS BORDADOS, la única revista que no exige el pago adelantado de la suscripción, y que ha llegado ya al año XXXI de su publicación, se edita en dos ediciones: una de lujo y otra de económica y se remite gratuitamente un ejemplar de muestra a quien lo solicite a su administración, calle Muntaner, 65, Barcelona.